

Դանիելի Գիրքը - Թիվ Երկու

Հեթանոսություն

Jeff Pippenger

2023-11-23

Ես մտադիր եմ ցույց տալ, թե ինչպես է Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» Դանիելի գրքում «թաքնված ակնհայտի մեջ», մինչև ժամանակ նաև մատնանշելով, որ այն թաքցված էր այն մարդկային գործիքների միջոցով, որոնց Աստված գործածեց Դանիելի գրքում ներկայացված «քարի» մատուցման մեջ՝ այն քարի, որի վրա գայթակղվում են: Այս ներկայացման լույսին հետևելը պահանջում է «ամբողջականություն»: Ամբողջականության այն սահմանումը, որ ես առաջարկում եմ, կարելի է բնորոշել որպես հետևողականություն մարդու արարքներում, արժեքներում, մեթոդներում և սկզբունքներում: Դա կպահանջի, որ մենք հավատարիմ մնանք այն ամենին, ինչ հայտնված է Աստծո Խոսքի մեջ, նույնիսկ այն ժամանակ, երբ դա չի համընկնում մարդկային այն պատկերացումների հետ, որոնք հակասում են Աստծո Խոսքին:

«Խիստ անարատությունը պետք է փայփայվի յուրաքանչյուր ուսանողի կողմից: Ամեն մի միտք պետք է ակնածալից ուշադրությամբ դառնա դեպի Աստծո հայտնված խոսքը: Լույս և շնորհ կտրվեն նրանց, ովքեր այսպես հնազանդվում են Աստծուն: Նրանք Նրա օրենքից զարմանալի բաներ պիտի տեսնեն: Մեծ ճշմարտությունները, որոնք Պենտեկոստեի օրից ի վեր մնացել են անուշադրության մատնված և անտեսված, պիտի շողան Աստծո խոսքից իրենց բնիկ մաքրությամբ: Նրանց, ովքեր ճշմարտապես սիրում են Աստծուն, Սուրբ Հոգին պիտի հայտնի ճշմարտություններ, որոնք խամրել են մտքից, և նաև պիտի հայտնի ճշմարտություններ, որոնք բոլորովին նոր են: Նրանք, ովքեր ուտում են Աստծո Որդու մարմինը և խմում Նրա արյունը, Դանիելի և Հայտնության գրքերից պիտի դուրս բերեն ճշմարտություն, որ ներշնչված է Սուրբ Հոգով: Նրանք շարժման պիտի դնեն ուժեր, որոնք հնարավոր չէ զսպել: Մանուկների շուրթերը պիտի բացվեն՝ հռչակելու այն խորհուրդները, որոնք ծածկված են եղել մարդկանց մտքից: Տերը ընտրել է այս աշխարհի հիմար բաները, որպեսզի ամաչեցնի իմաստուններին, և աշխարհի տկար բաները՝ ամաչեցնելու զորավորներին»: The Fundamentals of Christian Education, 474.

Դանիելի գրքում առկա թե՛ մարդկային սխալի, թե՛ Աստծո Խոսքին հավատարիմ մնալու չկամության դյուրին օրինակը կարելի է գտնել Դանիելի գրքի ութերորդ գլխում «ամենօրյա» թարգմանված բառի մեջ: Ազնվությունը կպահանջեր, որ եթե Էլեն Ուայթը մեկնաբանել է այդ բառը, ինչպես և անում է, ապա մենք՝ որպես Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներ, որ դավանում ենք մարգարեության Հոգին պաշտպանելը, ինքնաբերաբար նրա մեկնաբանությունն օգտագործեինք՝ այդ բառի վերաբերյալ մեր հասկացողությունը ուղղորդելու համար:

«Ապա ես «Մշտականի» վերաբերյալ տեսա, որ «գոհաբերություն» բառը ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին, և որ Տերը դրա ճշմարիտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հռչակում էին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միությունը գոյություն ուներ՝ մինչև 1844 թվականը, գրեթե բոլորը միավորված էին «Մշտականի» վերաբերյալ ճշմարիտ ըմբռնման մեջ. բայց 1844 թվականից ի վեր, խառնակության մեջ, ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարն ու խառնաշփոթությունը»: Review and Herald, November 1, 1850.

Մենք կարող էինք շատ ժամանակ հատկացնել այս երկու նախադասություններին, որովհետև երբ դրանք վերջապես տեղ են գտնում «Early Writings» գրքում, մարդկային խմբագիրները տեղադրել են ասվածի մի մոլորեցնող սահմանում, սակայն դա այլ պատմություն է: Մեր նպատակների համար մենք պարզապես ցանկանում ենք մատնանշել երկու առնչվող կետ: Առաջին կետն այն է, որ Քույր Ուայթն ասում է. «“sacrifice” բառը ներմուծվել է մարդու իմաստությամբ և տեքստին չի պատկանում»:

Ապա լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մեկ այլ սուրբ ասաց այն որոշակի սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտական գոհաբերության, ավերիչ հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբավայրը և թե՛ գործը ոտնակոխ լինեն»: Դանիել 8:13.

Նախորդ համարը այն հարցն է, որ առաջ է բերում տասնչորսերորդ համարի պատասխանը, և այդ պատասխանը ներկայացնում է Ադվենտիզմի կենտրոնական սյունն ու հիմքը: Եվ հենց այն հարցի մեջ, որ ծնում է այդ մեծ լույսը, որը ներկայացված է որպես Ադվենտիզմի կենտրոնական սյունը, մեզ տեղեկացվում է, որ մարդկային իմաստությունը սխալ է գործել՝ համարի թարգմանության մեջ մի հավելյալ բառ տեղադրելով:

1611 թվականի KJV Աստվածաշնչի թարգմանության մեջ բառացիորեն հարյուրավոր ավելացված բառեր կան, սակայն կա միայն մեկ դեպք, երբ Աստված այդ հարյուրավոր ավելացված բառերից որևէ մեկը բնորոշում է որպես սխալ: Եվ պարզ է, որ դա մի սխալ էր, որն առաջացել էր մարդկայնության և աստվածայնության այն համադրության մարդկային կողմից, որի արդյունքում ծնվեց Աստծո Խոսքը: Ավելի նշանակալիցն այն է, որ ավելացված «գոհաբերություն» բառի վերաբերյալ ներշնչված որևէ մեկնաբանության կարիք չէր լինի, եթե դա այնպիսի մի բան չլիներ, որ առաջացներ համարի սխալ ըմբռնում: Պարզ է, որ հենց այդպես էլ կա, որովհետև ներշնչված մեկնաբանությունը ոչ միայն նշում է, որ այդ բառը այնտեղ չպետք է լինի, այլև ցույց է տալիս, որ «նրանք, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը», Տիրոջից ստացան «ճիշտ ըմբռնումը» «ամենօրյայի» վերաբերյալ: Անկեղծությունը պահանջում է, որ մենք այդ երկու նախադասություններն օգտագործենք ճիշտ այնպես, ինչպես դրանք գրված են:

Նրանք, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը, «ամենօրյա»-ն նույնացրին որպես մի խորհրդանիշ, որը ներկայացնում է հեթանոսությունը կամ հեթանոսական Հռոմը՝ կախված այն համատեքստից, որտեղ այն գտնվում է: «Ամենօրյա» թարգմանված բառը Դանիելի գրքում հանդիպում է հինգ անգամ: Այդ բոլոր հինգ դեպքերում այն գործածված է որպես գոյական: Այդ բառը Աստծո Խոսքում հանդիպում է հարյուր չորս

անգամ, և իննսունինը անգամ այն գործածված է որպես ածական, բայց միայն Դանիելի գրքում է այն գործածված որպես գոյական: Քինգ Ջեյմս Աստվածաշունչը թարգմանած մարդիկ այդ բառը իննսունինը անգամ տեսան որպես ածական, ուստի, երբ հասան Դանիելի գրքին, փորձեցին այն դարձնել ածական, որպեսզի համապատասխաներ բոլոր մյուս այն դեպքերին, երբ այն գործածված էր որպես ածական: Այդ անելու համար նրանք ավելացրին «գոհաբերություն» բառը: Սակայն Աստված, Էլեն Ուայթի միջոցով, ասաց, որ «գոհաբերություն»-ը պետք է թողնվի, ինչը կնշանակի, որ «ամենօրյա»-ն պետք է հասկացվի որպես գոյական:

Նրանք, ովքեր ադվենտիզմի ներսում այս խոսքի վերաբերյալ հակադրվում են Աստծու խորհրդին, այդ խոսքը սահմանում են որպես Քրիստոսի երկնային սրբարանի ծառայության խորհրդանիշ, սակայն նրանք, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը, այն ճիշտ կերպով սահմանեցին որպես հեթանոսություն: Ադվենտիզմն այսօր սատանայական գործության խորհրդանիշ է գործածում՝ Քրիստոսին ներկայացնելու համար:

Միայն մարդկային տրամաբանության միջոցով «ամենօրյա»-ով թարգմանված բառի ճշմարիտ ըմբռնումը թաքցվել է ադվենտիզմից: Այն ադվենտիստները, որոնք իրենց մարգարեական ուսումնասիրությունը հիմնում են այն թեմաների վրա, որոնք տարիների ընթացքում պատահականորեն հայտնվում են իրենց Շաբաթօրյա դպրոցի եռամսյակային դասագրքերում, ծուլորեն կուլ են տալիս այն թույնը, որ մատուցվում է այդ եռամսյակային դասագրքերի միջոցով և հաստատվում է հովիվների կողմից, որոնք իրենք չունեն այնպիսի ազնվություն, որ թույլ տան որևէ ներգործություն Քույր Ուայթի այդ թեմայի վերաբերյալ մեկնաբանություններից:

«մշտականի» վերաբերյալ վեճի պատմությունը իր շրջադարձային կետին հասավ մոտ 1911 թվականին, երբ Քույր Ուայթը ուղղակիորեն հայտարարեց, որ նրանք, ովքեր մերժել էին «մշտականի»՝ որպես հեթանոսության մասին պիոներական ըմբռնումը և ուսուցանում էին, թե «մշտականը» ներկայացնում է Քրիստոսի սրբարանի ծառայությունը, իրենց այդ ըմբռնումը ստացել էին «երկնքից վտարված հրեշտակներից» (20 MR 17):

«ամենօրյա»-ի ճշմարտությունը հստակորեն նույնացվել է Սպիտակ Քրոջ կողմից, և նա սովորեցնում է, որ «սուրբ հրեշտակները» առաջնորդել են Ուիլյամ Միլլերի միտքը, իսկ «երկնքից արտաքսված հրեշտակները» առաջնորդում են նրանց մտքերը, ովքեր ուսուցանում են, թե «ամենօրյա»-ն ներկայացնում է Քրիստոսի երկնային սրբարանի ծառայությունը: «ամենօրյա»-ի ճշմարտությունը, ինչպես այն ներկայացվել էր նրանց կողմից, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը, հայտնաբերվել էր Ուիլյամ Միլլերի կողմից:

«Ես շարունակեցի կարդալ և չկարողացա գտնել որևէ այլ դեպք, որտեղ այն [մշտնջենավորը] գտնվեր, բացի Դանիելում: Այնուհետև [համաձայնության բառարանի օգնությամբ] վերցրի այն բառերը, որոնք կապված էին դրա հետ՝ «վերցնել away» . նա պիտի վերցնի մշտնջենավորը, «այն ժամանակից, երբ

մշտնջենավորը պիտի վերցվի away», և այլն: Շարունակեցի կարդալ և մտածում էի, թե, երևի, ոչ մի լույս չեմ գտնի այդ տեքստի վրա. վերջապես հասա Բ Թեսաղ. ii, 7, 8-ին: «Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն գործում է. միայն նա, ով այժմ արգելակում է, պիտի արգելի, մինչև որ ճանապարհից վերացվի, և ապա կհայտնվի այն ամբարը», և այլն: Եվ երբ հասա այդ տեքստին, ո հ, որքան պարզ ու փառավոր երևաց ճշմարտությունը: Ահա՛ այն: Դա է մշտնջենավորը: Լավ, այժմ ի՞նչ է Պողոսը հասկանում «նա, ով այժմ արգելակում է» կամ խոչընդոտում է ասելով: «Մեղքի մարդ» և «ամբարը» ասելով՝ նկատի ունի Պապականությունը: Լավ, իսկ ի՞նչն է խանգարում, որ Պապականությունը հայտնվի: Դե, դա հեթանոսությունն է. ուրեմն «մշտնջենավորը» պետք է նշանակի հեթանոսություն»: Second Advent Manual, 66.

Իսկապես սթափեցնողն այն է, թե որտեղ Միլլերը գտավ այն բացահայտումը, որ «ամենօրյա»-ն ներկայացնում էր հեթանոսությունը: Նա ճշմարտությունը գտավ Պողոս առաքյալի գրվածքների այն հատվածում, որտեղ Պողոսը ոչ միայն սահմանում է «ամենօրյա»-ն որպես հեթանոսություն, այլև հենց այն հատվածն է, որ ցույց է տալիս, թե նրանք, ովքեր չընդունեցին ճշմարտության սերը, ընդունում են գորեղ մոլորություն: «Ամենօրյա»-ն որպես Քրիստոսի սրբաբանի ծառայության խորհրդանիշ ընդունելը՝ այն սահմանումը, որ եկել էր երկնքից վտարված հրեշտակներից, խորհրդանիշն է աղվենտիզմի մեջ գտնվող այն անձանց, որոնք չունեն այն ազնվությունը, որ անհրաժեշտ է ճշմարտության խոսքը ուղիղ բաժանելու համար, և հետևաբար արդեն իսկ նշանակված են ընդունելու գորեղ մոլորություն:

Ես չեմ ցանկանում շեղվել այն հիմնական մտքից, որը մենք ձգտում ենք որոշել: Այդ միտքն այն է, որ «յոթ ժամանակները», որոնք նշված են նույն տեսիլքում, ուր գտնվում է «մշտականը», մարդկային ձեռքերով թաքցվել են, թեև մնում են բոլորի աչքի առաջ: Սա պարզապես դուրսին օրինակ էր այն բանի, թե ինչպես շատ դարեր առաջ կատարված մարդկային թարգմանչական սխալը, որը հետագայում մարդկային մտքերում շահարկվում է երկնքից արտաքսված հրեշտակների կողմից, այսօր՝ այս վճռական ժամանակում, աշխարհի վախճանի վերջին ճգնաժամից անմիջապես առաջ, գործածվում է՝ կուրացնելու մտքերը այն ճշմարտության հանդեպ, որը իրականում բոլորի աչքի առաջ է:

1910 թվականի ժամանակահատվածում «ամենօրյայի» ապստամբությունը նոր էր սկսվում, և Վ. Վ. Պրեսքոթն ու Ա. Գ. Դանիելսը գլխավորում էին «ամենօրյայի» վերաբերյալ հիմնարար հասկացողության մերժման սատանայական գործը: Ստորև բերված հոդվածը հենց այդ ժամանակից մի նամակ է, որտեղ Քույր Ուայթը անդրադառնում է այն սատանայական տեսակետին, թե Դանիելի գրքում «ամենօրյան» ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը: Այդ ժամանակ այդ երկու մարդիկ առաջ էին մղում այն գաղափարը, թե պետք է դիմել հին ռաիվիրաների գրքերին և ռաիվիրաների հասկացողությունը փոխել իրենց նոր սատանայական սահմանմամբ: Իմ հույսն է, որ մենք կկարողանանք ազնվությամբ մոտենալ հոդվածի ընթերցմանը:

«Մեր փորձառության այս փուլում մենք չպետք է թույլ տանք, որ մեր միտքերը շեղվեն այն հատուկ լույսից, որ [մեզ] տրվել էր՝ խորհելու մեր համաժողովի կարևոր հավաքի ժամանակ: Եվ այնտեղ էր եղբայր Դանիելը, որի մտքի վրա թշնամին աշխատում էր, իսկ ձեր միտքն ու երեց Պրեսկոտի միտքը ազդվում էին այն հրեշտակների կողմից, որոնք վտարվել էին երկնքից: Սատանայի գործն էր շեղել ձեր միտքերը, որպեսզի ներմուծվեն մանրութներ ու չնչին բաներ, որոնք Տերը ձեզ չէր ներշնչել ներմուծելու: Դրանք էական չէին: Սակայն սա շատ բան էր նշանակում ճշմարտության գործի համար: Եվ ձեր մտքերի գաղափարները, եթե ձեզ հնարավոր լիներ շեղել դեպի մանրութներ ու չնչին բաներ, Սատանայի հնարած գործն է: Դուք կարծում եք, թե գրքերում գրված փոքր բաները ուղղելով՝ մեծ գործ պիտի կատարեիք: Բայց ինձ հանձնարարված է ասել. լռությունը պերճախոսություն է:»

«Ես պետք է ասեմ. դադարեցրե՛ք թերություններ փնտրելուց: Եթե սատանայի այս նպատակը միայն կարողանար իրականացվել, այնժամ ձեզ թվում է, թե ձեր գործը կդիտվեր որպես իր մտահղացմամբ ամենահրաշալի: Թշնամու ծրագիրն էր ի մի բերել բոլոր ենթադրյալ առարկելի գծերը այնտեղ, որտեղ մտքերի բոլոր դասերը համաձայն չէին»:

«Եվ ի՞նչ ապա: Կկատարվեր հենց այն գործը, որ հաճելի է սատանային: Արտաքինների առաջ մեր հավատի այնպիսի ներկայացում կտրվեր, ինչն առանձնապես կհամապատասխաներ նրանց, և որը կզարգացներ բնավորության այնպիսի գծեր, որոնք մեծ շփոթություն կպատճառեին և կզբաղեցնեին այն ոսկեղեն պահերը, որոնք պետք է նախանձախնդրորեն օգտագործվեին ժողովրդի առջև այդ մեծ պատգամը ներկայացնելու համար: Այն ներկայացումները, որ մենք մշակել ենք որևէ թեմայի վերաբերյալ, չէին կարող բոլորը ներդաշնակ լինել, և արդյունքը կլիներ թե՛ հավատացյալների, թե՛ անհավատների մտքերի շփոթեցումը: Հենց սա էր այն, ինչ սատանան ծրագրել էր, որ տեղի ունենա, — այն ամենը, ինչը կարելի կլիներ մեծացնել որպես անհամաձայնություն»:

«Կարդացե՛ք Եզեկիել, գլուխ 28-ը: Ահա այստեղ մի մեծ գործ է, որտեղ օտար ոգիները կարող են դեր կատարել: Սակայն Տերը մի գործ ունի կատարելու՝ կորչող հոգիները փրկելու համար. և այն տեղերը, որոնք Սատանան, կերպարանափոխված, կարող էր լցնել՝ խառնաշփոթ մտցնելով մեր շարքերը, նա դա կատարյալ կերպով կանի, և բոլոր այդ փոքրիկ տարբերությունները կմեծանան, աչքի ընկնող կդառնան:»

«Եվ ինձ սկզբից իսկ ցույց տրվեց, որ Տերը ո՛չ Երեց Դանիելսին և ո՛չ էլ Պրեսկոտին չէր տվել այս գործի բեռը: Պե՛տք է արդյոք սատանայի խորամանկությունները ներմուծվեն, պե՛տք է արդյոք այս «Ամենօրյա»-ն այդքան մեծ հարց դառնա, որ ներմուծվի՝ միտքերը շփոթեցնելու և այս կարևոր ժամանակաշրջանում գործի առաջխաղացումն արգելակելու համար: Դա չպետք է լինի, ինչ էլ որ լինի: Այս թեման չպետք է ներկայացվի, որովհետև այն ոգին, որ ներմուծվելու էր, լինելու էր արգելող, և Լյուցիֆերը հետևում է յուրաքանչյուր շարժման: Սատանայական գործակալությունները կսկսեին նրա գործը, և մեր շարքերի մեջ շփոթություն կներմուծվեր: Դուք կոչված չէք որոնելու այն կարծիքների տարբերությունը, որը

քննության հարց չէ. բայց ձեր լռությունը պերճախոսություն է: Ես ամբողջ հարցը պարզորեն ունեմ իմ առջև: Եթե սատանան կարողանար մեր սեփական ժողովրդի որևէ մեկին ներքաշել այս թեմաների մեջ, ինչպես որ նա մտադրվել է անել, Սատանայի գործը կհաղթե՛ր: Այժմ գործը պետք է առանց հապաղման ձեռնարկվի, և ոչ մի [տարբերություն] կարծիքի չպետք է արտահայտվի»:

«Սատանան կներշնչեր այն մարդկանց, որոնք մեզանից դուրս են եկել, միավորվել չար հրեշտակների հետ և աննշան հարցերով խոչընդոտել մեր գործը, և ինչպիսի ցնծություն կլիներ թշնամու բանակում: Մոտեցե՛ք միմյանց, մոտեցե՛ք միմյանց: Թող յուրաքանչյուր տարբերություն թաղվի: Մեր աշխատանքն այժմ այն է, որ մեր ամբողջ մարմնական և մտքի-նյարդային ուժը նվիրենք այս տարբերությունները ճանապարհից հեռացնելու գործին, և բոլորը ներդաշնակվեն: Եթե Սատանային իր մեծ, չսրբագործված իմաստությամբ թույլ տրվեր թեկուզ ամենաչնչին հենարան գտնել, [նա կցնծար]»:

«Այժմ, երբ տեսա, թե ինչպես էիք գործում, իմ միտքը ըմբռնեց ամբողջ իրավիճակն ու այն հետևանքները, եթե առաջ գնայիք և մեզ լքած կողմերին թեկուզ ամենափոքր հնարավորություն տայիք խառնաշփոթ մտցնելու մեր շարքերի մեջ: Ձեր իմաստության պակասը հենց այն էր, ինչ Սատանան կցանկանար: Ձեր բարձրաձայն հռչակումը Սուրբ Հոգու ներշնչմամբ չէր: Ինձ հանձնարարված էր ձեզ ասել, որ Աստծո կողմից առաջնորդված մարդկանց գրություններում թերություններ որոնելը Աստծուց ներշնչված չէ: Եվ եթե սա է այն իմաստությունը, որ երեց Դանիելը կտար ժողովրդին, ապա ոչ մի դեպքում նրան պաշտոնական դիրք մի տվեք, որովհետև նա չի կարող պատճառից հետևանք դատել: Այս հարցի վերաբերյալ ձեր լռությունը ձեր իմաստությունն է: Այժմ, մահացած մարդկանց հրատարակություններում թերություններ որոնելու նման ամեն բան այն գործը չէ, որ Աստված ձեզանից որևէ մեկին տվել է անելու: Քանզի եթե այս մարդիկ՝ երեցներ Դանիելսն ու Պրեսկոտը, քաղաքներում աշխատելու գործում հետևած լինեին տրված հրահանգներին, ապա շատերը, չափազանց շատերը, կհամոզվեին ճշմարտությամբ և կդառնային, ընդունակ մարդիկ, որոնք [այժմ] այնպիսի դիրքերում են, ուր նրանք այլևս երբեք հասանելի չեն լինի»:

«Ամբողջ աշխարհը պետք է դիտվի որպես մեկ մեծ ընտանիք: Եվ երբ դուք ունեք գիտելիքի այդպիսի աղբյուր, որից կարող եք քաղել, ինչո՞ւ եք աշխարհը տարիներ շարունակ թողել կորչելու՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի տված վկայություններով: Ճշմարիտ կրոնը մեզ սովորեցնում է յուրաքանչյուր տղամարդու և կնոջ դիտել որպես անձ, որին մենք կարող ենք բարիք անել:»

«Սա տպագրվել է շատ տարիներ առաջ. «Հավասարակշռված միտքը», վկայություն Ավագ Անդրյուսին: Միտքը կարող է մշակվել, որպեսզի դառնա գործություն իմանալու, թե երբ խոսել և ինչ բեռներ ստանձնել ու կրել, որովհետև Քրիստոսն է ձեր ուսուցիչը: Եվ ես խորապես վախեցա ձեզ համար [երբ տեսա ձեզ] մեծաբեղիս ձեր իմաստությունը և ընթանալիս այնպիսի ընթացքով, որ տարաձայնություններ մտցնի: Տերը կոչ է անում իմաստուն մարդկանց, որոնք կարող են լռություն պահել, երբ նրանց համար դա անելն իմաստություն [է]: Եթե դուք կամենում եք լիարժեք

մարդ լինել, կարիք ունեք սրբագործության՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Այժմ մի գործ է հենց նոր սկսվել, և թող իմաստությունը երևա ամեն սպասավորի, ամեն [մի] համաժողովի նախագահի մեջ: Բայց ահա կար մի գործ, որ դուք տարիներ առաջ պետք է ձեռնարկեիք, որտեղ դուք պետք է բարձրացնեիք ձեր ձայնը հենց այս գործի համար: Քրիստոս Իր ամբողջ ժողովրդին հատուկ հրահանգներ է տվել, թե ինչ պիտի անեն և ինչ բաներ պիտի չանեն: Եվ մեզ մնացել է քիչ ժամանակ՝ իրականացնելու Տիրոջ արդարությունը: Դուք կարող եք հասկանալ Տիրոջ ճանապարհը: Ես տեսա ձեր նպատակը՝ գործերը վարելու ըստ ձեր սեփական մտաւիզացման այն բանից հետո, երբ դուք նշանակվեցիք նախագահ: Դուք մտածել էիք, թե հրաշալի գործեր պիտի անեք, որոնք այնպիսի աշխատանք էին, որ Աստված ձեր ձեռքը չէր դրել՝ անելու համար: Այժմ ձեր գործը ճնշելը չէ, այլ, եթե Տերը ձեզ ընդունել է ծառայելու, ապա որքան հնարավոր է՝ թեթևացնել ամեն մի կարիք: Բայց դուք շատ վաղուց իսկ ապացույց տվեցիք, որ իմաստությունն ու սրբագործված դատողությունը ձեր կողմից չեն դրսևորվել: Դուք բացահայտ առաջ քաշեցիք այնպիսի հարցեր, որոնք չէին ընդունվի, եթե Տերը լույս չտար:»

«Ինձ հրահանգվել է, որ այսպիսի շտապ քայլեր չպետք է արված լինեին, ինչպես, օրինակ, ձեզ համաժողովի նախագահ ընտրելը թեկուզ ևս մեկ տարով: Բայց Տերը արգելում է այլևս նման շտապ որոշումներ, մինչև որ հարցը Տիրոջ առաջ դրվի աղոթքով. և քանի որ ձեզ հասել էր այն պատգամը, որ Տիրոջ գործը, որ դրված է նախագահի վրա, չափազանց հանդիսավոր պատասխանատվություն է, դուք բարոյական իրավունք չունեիք այնպես բռնկվելու, ինչպես արեցիք «Daily»-ի հարցի վերաբերյալ, և ենթադրելու, թե ձեր ազդեցությունը պիտի վճռի այդ հարցը: Այնտեղ էր Երեց Հասքելը, որ կրել է ծանր պատասխանատվություններ, և այնտեղ է Երեց Իրվինը, և մի քանի ուրիշ մարդիկ, որոնց կարող էի հիշատակել, որոնք կրում են ծանր պատասխանատվություններ:»

«Ո՞ւր էր ձեր հարգանքը տարեց մարդկանց հանդեպ: Ի՞նչ իշխանություն կարող էիք գործադրել՝ առանց բոլոր պատասխանատու մարդկանց ներգրավելու՝ հարցը կշռադատելու համար: Բայց այժմ եկեք քննենք այդ հարցը: Այժմ մենք պետք է վերստին քննենք, թե արդյոք դա Տիրոջ դատաստանն է՝ անտեսված մնացած աշխատանքի դիմաց ձեր նախանձախնդրությունը ցույց տալու՝ աշխատանքը ևս մեկ տարի առաջ տանելու գործում: Եթե դուք ևս մեկ տարի շարունակեք այդ աշխատանքը այն օգնությամբ, որ պիտի միանա ձեզ, ապա փոփոխություն պիտի տեղի ունենա ձեր և Երեց Պրեսկոտի մեջ: Եվ խոնարհեցրե՛ք ձեր սրտերը Աստծո առաջ: Տերը պիտի տեսնի ձեր մեջ այլ փորձառության դրսևորում, որովհետև եթե երբևէ մարդիկ կարիք են ունեցել վերափոխվելու ներկա [ժամանակում], ապա դա [վերաբերում է] Երեց Դանիելսին և Երեց Պրեսկոտին:»

«Պետք է ընտրվեն յոթ մարդ, որոնք իմաստության մարդիկ են և Աստծո շնորհի գործադրությամբ ապացույց են տալիս վերափոխման: Որովհետև այն մարդիկ, որոնք այնքան են կուրացած, որ չեն կարող պատճառից հետևանք դատել, այնպես որ անտեսեն այն մարդկանց, որոնք կրել են գործի պատասխանատվությունները, և այս համաժողովների նախագահներին, [և] որ մարդիկ, որոնք ավելի քան երկու տարի տանում են գործը, պետք է անտեսվեն, և տեղի ունենա այնպիսի մի հապճեպ

հետևանք, որ մարդիկ անտեսեն հենց այն գործը, որ տարիներ շարունակ իրենց առաջ է դրվել՝ աշխատել քաղաքներում,— և ոչ, կամ շատ քիչ, ուշադրություն դարձվի տարեց մարդկանց՝ խորհրդի համար, այլ հռչակեն այն բաները, որ իրենք են ընտրում ժողովրդին տալ,— ինքնին վկայում է այն մասին, թե որքան անապահով է այդպիսի մեծ և սքանչելի գործին վստահվելու համար նման մարդկանց վիճակը:»

«Քրիստոսը մեռած չէ: Նա երբեք թույլ չի տա, որ Իր գործն այս տարօրինակ կերպով առաջ տարվի: Թողե՛ք գրքերն անփոփոխ: Եթե որևէ փոփոխություն էականորեն անհրաժեշտ լինի, Աստված այդ փոփոխության մեջ կհաստատի համահունչ ներդաշնակություն, բայց երբ մի պատգամ վստահվել է մարդկանց՝ դրա հետ կապված մեծ պատասխանատվություններով, [Աստված] պահանջում է հավատարմություն, որ գործելու է սիրով և մաքրելու է հոգին: Երեցներ Դանիելը և Պրեսկոտը երկուսն էլ վերադարձի կարիք ունեն: Տարօրինակ մի գործ է ներս եկել, և այն ներդաշնակ չէ այն գործի հետ, որ Քրիստոսը եկավ մեր աշխարհը կատարելու. և բոլոր նրանք, որ ճշմարտապես դարձի են եկել, պիտի գործեն Քրիստոսի գործերը:»

«Մենք բոլորս պետք է կատարենք այն գործը, որը պիտի փառավորի Հորը: Մենք հասել ենք ճգնաժամի՝ կա՛մ այս իսկ նախապատրաստական ժամանակում համապատասխանելու Հիսուս Քրիստոսի բնավորությանը, կա՛մ չփորձելու [դա]: Երեց Դանիելս, [դուք չպետք է] ձեզ ազատ զգաք, որպեսզի ձեր ձայնը բարձր հնչեցնեք, ինչպես արել եք նման հանգամանքներում: Եվ հասկացե՛ք, որ համաժողովի նախագահը իշխող չէ: Նա գործում է այն իմաստուն մարդկանց հետ միասին, որոնք զբաղեցնում են նախագահի պաշտոնը, և որոնց Աստված ընդունել է: Նա իրավունք չունի միջամտելու տպագիր գրքերի մեջ եղած այն գրվածքներին, որոնք բխել են այն գրչերից, որոնց Աստված ընդունել է: Նրանք այլևս չպետք է տիրապետեն, եթե չդրսևորեն ավելի քիչ իշխող, գերիշխող իշխանություն: Ճգնաժամը վրա է հասել, որովհետև Աստված պիտի անարգվի:»

«Ինչպե՞ս է Տերը նայում անմշակ քաղաքներին: Քրիստոսը երկնքում է: Այժմ դրա ճանաչումը պետք է լինի. «Թագավորական իշխանություն չկա: Եվ այժմ այս աշխարհի ճգնաժամն է: Այժմ Ես եմ փրկելու կամ կործանելու Ձորությունը: Այժմ այն ժամանակն է, երբ բոլորի ճակատագիրը Իմ ձեռքերում է: Ես տվել եմ Իմ կյանքը աշխարհը փրկելու համար: Եվ «Ես, եթե բարձրացվեմ», այն փրկարար շնորհը, որ պիտի պարգևեն, պիտի ապացուցի, որ բոլոր նրանք, ովքեր պիտի կերպավորվեն աստվածային նմանության համեմատ և Ինձ հետ մեկ լինեն, պիտի գործեն այնպես, ինչպես Ես եմ գործում Իմ փրկագնող շնորհի գործությամբ»: Ով որ կամենա, թող իր եղբայրների հետ միասին լծվի իրենց տրված գործը կատարելու, երբ պատասխանատու դիրքերում են՝ Տիրոջ տված խորհրդի ներքո, և ամենաջերմեռանդ կերպով ձգտի լիակատար ներդաշնակությամբ գործել Նրա հետ, Ով այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր կյանքը տվեց որպես լիակատար զոհ՝ աշխարհի փրկության համար: Ես խոսում եմ մեր ծառայողներին, որ երբ նրանք ձեռնամուխ լինեն մեր քաղաքներում տարվող գործին, Խոսքի ծառայությանը թող ուղեկցի հանդարտ սրբազանություն: Մենք չենք կարող պատշաճ տպավորություն գործել

ժողովրդի մտքերի վրա, եթե մենք... [Այս էջի ստորին երրորդ մասը թողնված է դատարկ:]

«Արտագրում եմ իմ Օրագրից: Ճշմարտությունը, ինչպես որ այն Հիսուսում է՝ խոսեցե՛ք դրա մասին, աղոթեցե՛ք դրա շուրջ, և նրա ամեն մի խոսքին հավատացե՛ք իր պարզության մեջ: Ի՞նչ պիտի շահեիք, եթե սխալները ներկայացվեին այն մարդկանց առաջ, որոնք հեռացել են հավատքից և ականջ դրել խաբող հոգիների, մարդկանց, որոնք ոչ շատ վաղուց մեզ հետ էին հավատքի մեջ: Մի՞թե պիտի կանգնեք սատանայի կողմը: Ձեր ուշադրությունը դարձրե՛ք չմշակված դաշտերին: Մեր առջև աշխարհածավալ գործ է: Ինձ ներկայացումներ տրվեցին Ջոն Քելլոգի վերաբերյալ»:

«Չափազանց գրավիչ մի անձնավորություն ներկայացնում էր այն պատեհակեղծ փաստարկների գաղափարները, որոնք ինքը ներկայացնում էր՝ զգացումներ, որոնք տարբեր էին Աստվածաշնչի իսկական ճշմարտությունից: Եվ նրանք, ովքեր քաղցած ու ծարավ էին որևէ նոր բանի հանդեպ, առաջ էին մղում այնպիսի գաղափարներ [այնքան պատեհակեղծ], որ Երեց Պրեսկոտը մեծ վտանգի մեջ էր: Երեց Դանիելսը մեծ վտանգի մեջ էր՝ ընկնելու մի մոլորության մեջ, թե եթե այս մտքերն ամենուր խոսվեին, դա ասես նոր աշխարհ լիներ»:

«Այո՛, այդպես կլինեք, բայց մինչ նրանց միտքերը այսպես տարված էին, ինձ ցույց տրվեց, որ եղբայր Դանիելսը և եղբայր Պրեսկոտը իրենց փորձառության մեջ հյուսում էին հոգևոր[ապաշտական] երևույթ ունեցող զգացումներ և մեր ժողովրդին առաջնորդում էին դեպի գեղեցիկ զգացումներ, որոնք, եթե հնարավոր լինեք, կմոլորեցնեին հենց ընտրյալներին: Ես պիտի իմ գրչով արձանագրեմ [այն փաստը], որ այս եղբայրները իրենց խաբուսիկ գաղափարների մեջ կտեսնեին այնպիսի թերություններ, որոնք ճշմարտությունը կդնեին անորոշության մեջ, և [այնուամենայնիվ] նրանք պիտի հանդես գային որպես [թե ունեն] մեծ հոգևոր խորաթափանցություն: Այժմ ես պետք է նրանց ասեմ [որ], երբ ինձ ցույց տրվեց այս հարցը, երբ երեց Դանիելսը շեփորի պես բարձրացնում էր իր ձայնը՝ պաշտպանելով «Daily»-ի վերաբերյալ իր գաղափարները, ներկայացվեցին հետագա արդյունքները: Մեր ժողովուրդը խառնաշփոթության մեջ էր ընկնում: Ես տեսա արդյունքը, և ապա ինձ տրվեցին զգուշացումներ, որ եթե երեց Դանիելսը, առանց հետևանքների մասին մտածելու, այսպես ներշնչվի և իրեն թույլ տա հավատալ, թե ինքը Աստծո ներշնչման ներքո է, թերահավատություն կսերմանվի մեր շարքերով մեկ ամենուր, և մենք կհայտնվենք այնտեղ, ուր Սատանան պիտի հասցնի իր պատգամները: Հաստատված անհավատությունն ու թերահավատությունը պիտի սերմանվեին մարդկային մտքերում, և չարի տարօրինակ բերքերը պիտի զբաղեցնեին ճշմարտության տեղը:—Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.»

Դատաստանի ժամի աղաղակը տվածներին տրվեց Դանիելի գրքում «մշտականի» վերաբերյալ ճիշտ հասկացողությունը: Մարդկային այն ձեռքերի միջոցով, որոնք թարգմանեցին Դանիելի գիրքը, և ապա այն մարդկանց միջոցով, որոնք առաջնորդվում էին երկնքից արտաքսված հրեշտակների կողմից, «մշտականի» ճիշտ ըմբռնումը

դարձել է թաքցված, թեև այն գտնվում է բացահայտ տեսադաշտում: Դանիելի գրքում, երբ հանդիպում է այն բառը, որը թարգմանվել է որպես «մշտականը», այն չի ներառում մարդկային կողմից ավելացված «զոհ» բառը: Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարում մենք գտնում ենք այն հինգ դեպքերից մեկը, երբ դա հանդիպում է Դանիելի գրքում: Հենց այդ համարում նույնպես նշված է նաև Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», սակայն նույնատիպ մարդակենտրոն միջամտության միջոցով այն ևս թաքցված է բացահայտ տեսադաշտում:

Այս փաստը մենք կքննարկենք հաջորդ հոդվածում: